

## Arrest

nr. 296 875 van 10 november 2023  
in de zaak RvV X/ II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU  
Vlasmarkt 25  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2023 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

#### *"INREISVERBOD*

*Betrokkene werd gehoord door PZ Antwerpen op 15.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Aan de Heer:*

*Naam : C. A. (..)*

voornaam : A. E. (...)

geboortedatum : (x.x.2002)

geboorteplaats : Onbepaald

nationaliteit : Colombia

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (een proces verbaal zal op een later tijdstip opgesteld worden door de Sociale Inspectie van Antwerpen).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 15.05.2023 door PZ Antwerpen sedert 07.06.2022 in België te zij wegens vakantie. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen sedert 07.06.2022 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 September 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RW, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene werd tijdens het eerste verhoor op 14.05.2023 door PZ Antwerpen bijgestaan door zijn schoonbroer D. D. (..) 06.03.1996. Het feit dat betrokkenes zus, C. A. A. (..) 22.08.1991 Colombia, verblijfsrecht heeft in België geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het deze familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden. Betrokkene verklaart in het hoorrecht van PZ Antwerpen op 15.05.2023 dat betrokkene niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij op zoek is naar kansen en dat hij net op het punt stond om een procedure tot internationale bescherming in te dienen. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren. Bovendien had betrokkene ruim de tijd om een procedure te starten om zich in regel te stellen en/of een procedure tot internationale bescherming op te starten. Indien betrokkene een procedure tot internationale bescherming alsnog wil opstarten, kan betrokkene deze aanvraag doen via een versnelde procedure in het gesloten centrum te Vottem.

Betrokkene verklaart niet geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, en enig, middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.*

*De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.*

*Dit artikel luidt:*

*“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”*

*De motivering luidt verder als volgt:*

*“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

*Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (een proces-verbaal zal op een later tijdstip opgesteld worden door de politie van Antwerpen).*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.*

*....*

*Betrokkene verklaart niet geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België, noch medische problemen, te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”*

*Eerste onderdeel,*

*De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.*

*Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden. Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.*

*Tweede onderdeel,*

*geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.*

*Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.*

*Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.*

*De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.*

*De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van twee jaar ‘proportioneel’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.*

*In feite vermeldt de beslissing als enig motief het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft en er sprake zou zijn van zogenaamd zwartwerk.*

*Verzoeker wenst in ieder geval volgende gegevens te benadrukken: het feit dat hij verschillende familieleden in België heeft waarmee hij duurzame familiale banden mee onderhoudt en van wie hij ten laste is, het feit dat hij geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, ....*

*De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert en is dan ook zeer stereotiep gemotiveerd geweest.*

*Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van twee jaar nu verzoeker geen voorgaanden heeft, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden nu verzoeker verschillende familieleden in België en bij uitbreiding eveneens in Spanje heeft.*

*Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Wat betreft de termijn van twee jaar:*

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft en de zogenaamde vaststelling inzake zwartwerk ter ondersteuning van het opleggen van de termijn van twee jaar.

In tweede instantie wordt verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politie, dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen en dat er geen sprake is van een medische problematiek.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van twee jaar.

Het gaat om louter automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is opvallend.

Verwerende partij stelt dat zij rekening gehouden heeft met de artikelen 3 en 8 EVRM. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat het inzake weldegelijk een standaard motivering betreft, blijkt eveneens uit het gegeven dat de motivering slechts 1 paragraaf betreft.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 1 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

*De motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.*

*Deze motivering is niet ernstig.*

*Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.*

*Er heeft een verhoor plaatsgevonden op 15.05.2023 afgenomen door de politie van Antwerpen. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om een inreisverbod te nemen.*

*Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.*

*De termijn vereist aldus een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.*

*De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van twee jaar gelet op "al deze elementen en de immigratiecontrole proportioneel is". Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van twee jaar omdat verzoeker illegaal in het land verblijft en er een vaststelling inzake zwartwerk zou zijn, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt. Er is verder geen specifieke motivering waarom er een termijn van twee jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van één jaar.*

*Verder maakt verwerende partij nergens duidelijk op wat de formulering "al deze elementen" betrekking heeft nu verzoeker geen voorgaanden heeft ...*

*Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct.*

*De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.*

*Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.*

*Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die twee jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.*

*Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.*

*Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom

een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van twee jaar *in casu* proportioneel is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, gaat het niet om een “*loutere frase*” maar wordt wel degelijk specifiek ingegaan op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt, na een afweging van alle relevante gegevens, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Verzoekende partij betoogt dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet enkel de modaliteit van de duurtijd van het inreisverbod betreft, maar geen grondslag kan vormen voor het verlenen van een inreisverbod op zich en dat er bijgevolg geen legale basis aangeduid is. Met haar betoog gaat verzoekende partij er evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet alleen bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar op 15 mei 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt *“De duur van het inreisverbod (...) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”*

*In casu* blijkt uit de omstandige motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij in België werkte zonder in bezit te zijn van de vereiste documenten daartoe, dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België, noch van minderjarige kinderen of enige medische problematiek, dat voor zover zij tijdens haar illegaal verblijf een privéleven zou hebben opgebouwd dit het treffen van de bestreden beslissing niet in de weg staat en dat zij haar werkbereidheid ook in het herkomstland kan inzetten, evenals aldaar de vereiste vergunning aanvragen met het oog op tewerkstelling in België. Voor zover zij een verzoek tot internationale bescherming wenst in te dienen wordt vastgesteld dat naast het feit dat zij daartoe al ruimschoots de gelegenheid had, niks haar verhindert om alsnog dergelijk verzoek in het gesloten centrum in te dienen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt beperkt de bestreden beslissing zich niet tot een motivering dat zij illegaal in België verblijft en dat er sprake is van zwartwerk, maar wordt wel degelijk rekening gehouden met alle relevante elementen die haar zaak kenmerken, waaronder het gegeven dat

zij verklaarde familieleden in België te hebben. Waar verzoekende partij bloot betoogt wel degelijk ten laste te zijn van deze familieleden overtuigt zij niet. De Raad wijst erop dat – opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen volwassen verwanten waarmee de verwerende partij rekening moet houden – op concrete wijze aangetoond moet worden dat er een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en deze verwanten die de normale affectieve banden die volwassen familieleden met elkaar onderhouden overstijgen (cfr. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Het loutere feit dat verzoekende partij zou inwonen bij deze verwanten in België en dat deze ook bepaalde kosten voor haar zouden dragen, volstaat niet om te spreken van dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband. Uit niks blijkt immers dat verzoekende partij, die op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ruim 20 jaar is, gezond is en bovendien arbeidsgeschikt gelet op het feit dat zij betrappt werd op werken zonder vergunning, niet bij machte is om op zelfstandige wijze haar leven in het herkomstland te leiden zonder de nabijheid van haar in België verblijvende verwanten. Temeer verzoekende partij geboren en getogen is in het herkomstland en aldus mag aangenomen worden dat zij de taal en het reilen en zeilen van de Colombiaanse maatschappij kent. Verder kan de in België verblijvende familie voor zover als nodig verzoekende partij in het herkomstland ook vanuit België financieel ondersteunen (EHRM, *Senchishak v. Finland*, Application no. 5049/12, 18 november 2014, overweging 57).

Met haar subjectieve overtuiging dat geen nauwkeurig onderzoek werd gedaan naar haar gezinsleven gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing ter zake. Zij toont op geen enkele concrete wijze aan dat verwerende partij bepaalde pertinente gegevens veronachtzaamd heeft in toepassing van artikel 8 EVRM die een ander licht op haar zaak hadden kunnen doen werpen.

Gelet op voorgaande slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing waar vastgesteld wordt dat geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Ook haar bloot betoog dat zij nog familie zou hebben in Spanje doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.7. Voorts maakt de verzoekende partij met haar betoog dat zij *“geen voorgaande heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde”* niet duidelijk op welke wijze dit afbreuk zou kunnen doen aan de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing die ertoe nopen te oordelen dat een inreisverbod voor een duur van twee jaar proportioneel is. Immers weerlegt verzoekende partij niet dat zij geen relevante belangen op het Belgische grondgebied heeft zoals een gezinsleven, minderjarige kinderen of een gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar Colombia verhinderen zodat, gelet op het feit dat zij illegaal in België verblijft en betrappt werd op werken zonder de vereiste vergunning, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Gelet op de motieven betreffende de duur van twee jaar van het inreisverbod, kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor twee jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoekende partij in België aan het werken was zonder de vereiste vergunning. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat vastgesteld werd dat verzoekende partij geen gezinsleven of kinderen in België heeft noch enige medische problematiek die het opleggen van een inreisverbod verhindert.

Evenmin kan verzoekende partij, gelet op deze motieven, worden bijgetreden waar zij laat gelden dat met *“loutere automatische standaardmotiveringen”* wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Verder moet de verwerende partij ook niet motiveren waarom zij geen andere duur oplegt. Zij moet enkel motiveren waarom zij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft.

2.8. Waar verzoekende partij voorts nog meent dat de verwerende partij geen grondig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM heeft gevoerd, benadrukt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, Colombia. Verzoekende partij brengt evenwel geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij terugkeer

naar Colombia een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan. Zij toont geenszins aan het risico te lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling aldaar. Zij houdt het slechts op een vaag, niet met concrete stukken onderbouwd betoog. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht opmerkt, heeft verzoekende partij, ondanks het feit dat zij daartoe al ruimschoots de kans had, geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. De Raad wijst erop dat van een persoon die werkelijk vreest voor een onmenselijke behandeling of voor zijn leven, verwacht mag worden dat deze onmiddellijk wanneer hij de kans daartoe krijgt internationale bescherming aanvraagt. Het gegeven dat verzoekende partij dit nagelaten heeft, doet al afbreuk aan haar loutere verklaringen inzake het risico op onmenselijke behandeling. Daarenboven, zoals de verwerende partij ook stelt, verhindert de bestreden beslissing verzoekende partij niet om alsnog een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in het gesloten centrum. Alvorens over te gaan tot een verwijdering zal de bevoegde asielinstantie over deze aanvraag standpunt moeten innemen. Nazicht van het administratief dossier leert evenwel dat verzoekende partij verklaarde vrijwillig te willen terugkeren naar Colombia waarna zij op 28 mei 2023 zonder verzet is vertrokken naar Colombia. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

2.9. Waar verzoekende partij nog een schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld opwerpt, wijst de Raad erop dat, naast het gegeven dat verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing een schending van voormeld vermoeden zou inhouden, waardoor het middel in de aangegeven mate onontvankelijk is, de verwerende partij geenszins motiveert dat zij verzoekende partij door haar gedrag beschouwt als een gevaar voor de openbare orde. Bovendien, zelfs indien dat het geval zou zijn, belet het strafrechtelijk vermoeden van onschuld het bestuur niet om een administratieve beslissing zoals *in casu* op te leggen en daarbij rekening te houden met elementen van openbare orde.

Ook waar verzoekende partij nog een schending aanvoert van de artikelen 1, §2, 3° en 74/14, § 3 1° van de vreemdelingenwet laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden zodat het middel ook op dit vlak onontvankelijk is.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER